

Dijous 2 de Quaresma

Text de l'Evangeli (Lc 16,19-31): En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que portava vestits de porpra i de lli i celebrava cada dia festes esplèndides. Un pobre que es deia Llàtzer s'estava ajagut vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric; fins i tot venien els gossos a llepar-li les nafres.

»El pobre va morir, i els àngels el portaren al costat d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al reialme de la mort, enmig de turments, alçà els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llàtzer al seu costat. Llavors va exclamar: 'Abraham, pare meu, tingues pietat de mi i envia Llàtzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo terriblement enmig d'aquestes flames'. Abraham li respongué: 'Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llàtzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments. A més, entre nosaltres i vosaltres hi ha oberta una fossa tan immensa, que ningú, per més que vulgui, no pot travessar d'aquí on som cap a vosaltres, ni d'on sou vosaltres cap aquí'.

»El ric va insistir: 'Llavors, pare, t'ho prego: envia'l a casa del meu pare, on tinc encara cinc germans. Que Llàtzer els adverteixi, perquè no acabin també ells en aquest lloc de turments'. Abraham li respongué: 'Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin'. El ric insistí encara: 'No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si un mort va a trobar-los, sí que es convertiran'. Abraham li digué: 'Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti'».

«Si no escolten Moisès i els Profetes, tampoc no els convencerà cap mort que ressusciti»

Mn. Xavier SOBREVÍA i Vidal
(Castelldefels, Espanya)

Avui, l'Evangeli és una paràbola que ens descobreix les realitats de l'home després de la mort. Jesús ens parla del premi o del càstig que tindrem segons com ens haguem comportat.

El contrast entre el ric i el pobre és molt fort. El luxe i la indiferència del ric; la situació patètica de Llàtzer, amb els gossos que li llepen les úlceres (cf. Lc 16,19-21). Tot té un gran realisme que fa entrar a l'escena.

Podem pensar: on estaria jo si fos un dels dos protagonistes de la paràbola? La nostra societat, constantment, ens recorda que hem de viure bé, amb confort i benestar, fruit i sense preocupacions. Viure per a un mateix, sense ocupar-se dels altres, o només el necessari per tal que la consciència quedi tranquil·la, però no per un sentit de justícia, amor o solidaritat.

Avui se'ns presenta la necessitat d'escoltar Déu en aquesta vida, de convertir-nos-hi i aprofitar el temps que Ell ens dóna. Déu passa comptes. En aquesta vida ens hi juguem la vida.

Jesús deixa clara l'existència de l'infern i descriu algunes de les seves característiques: la pena que pateixen els sentits —«que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo terriblement enmig d'aquestes flames» (Lc 16,24)— i la seva eternitat —«entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa» (Lc 16,26).

Sant Gregori el Gran ens diu que «totes aquestes coses es diuen perquè ningú pugui excusar-se a causa de la seva ignorància». Cal alliberar-se de l'home vell i ser lliure per a poder estimar el proïsme. Cal respondre al patiment dels pobres, dels malalts, o dels abandonats. Seria bo que recordéssim aquesta paràbola amb freqüència perquè ens fes més responsables de la nostra vida. A tots ens arriba el moment de la mort. I cal estar sempre preparats, perquè un dia serem jutjats.